

**INTERN
UFO - SVERIGE
INFORMATION**

JA, det du nu håller i din hand är det sista numret av IUSI. Efter samråd med UFO-Sveriges styrelse har beslutats att tidningen nedlägges från årskiftet 82-83. Ingen lokalgrupp har varit intresserad av att fortsätta utgivningen. Vad innebär då detta för UFO-Sverige? Ja, för den som vill ta del av protokoll och liknande och inte är medlem i en lokalgrupp kommer det att bli svårt. Lokalgrupperna däremot kommer att få information via sk. snabba utskick. Behöver vi då ha kvar IUSI?

Personligen anser jag inte det. I alla fall inte i den form den hittills har haft. Modellen enligt min mening vore att använda sig av stencilerade utskick, som kan sändas ut med kort varsel. Vidare: Att inte bestämma något om hur många "nummer" per år detta utskick skall utkomma med, kort sagt att inte göra en tidning för tidningens skull, och bara fylla ut 80-90 % av utrymmet med saxade och stulna artiklar och översättningar o dyl. Vidare... Var är det tänkt att protokoll från UFO-Sveriges styrelsemöten, motioner och liknande skall presenteras? Inte gärna i UFO Sverige Aktuellt väl? Nej knappast. Detta att ha ett par sidor med protokoll o liknande i varje nummer kan påverka tidningen negativt så att antalet prenumeranter sjunker. Att bara sända ut motioner och protokoll till enbart lokalgrupperna vore fel. Många aktiva medlemmar inom organisationen är inte medlemmar i någon lokalgrupp. Dessa skulle på så sätt gå miste om vad som avhandlats på styrelsemöten o liknande. Att ta telefonen och ringa till centralgruppen går ju förstås, men dom är nog inte så glada över den ökade arbetsbelastningen om t ex. 100 personer hör av sig och vill veta vad som avhandlats på den nyss avslutade planeringskonferensen. Nej, dom har nog med arbete ändå. Så... Varför inte ta ex. 25 kronor per år och låta den som vill prenumerera på dessa sk. "snabba utskick". Pengarna kunde t ex sättas in på stödfondens postgito. Det som eventuellt vatt kvar tillföll stödfonden. Idéer finns säkert. På tal om motioner, börjar det bli hög tid att tänka på att skriva sådana nu om ni har något ni vill motionera om till årets riksstämma. Därmed slutar vi för denna gång (och för alltid) men vi vill passa på att tacka er alla för ert intresse och medverkan i form av artiklar, klipp o dyl.

Bosse: Gunvor

RIKSSTÄMMAN - 83 i VETLANDA

Lördagen den 26 mars hålles UFO-Sveriges riksstämma. Plats: NTO-lokalen Källgatan 8. Anmälan till: "Irre" Lindström tel. 0383/41323 alternativt till centralgruppen tel. 0224/17771.

BILDER AV ANDAR, TANKAR OCH FLYGANDE TEFAT - FÖRUNDERLIGA FENOMEN I FOTO- GRAFINS UTMARKER.

Gränserna för vår kunskap vidgas ständigt, med eller mot vår vilja, med och utan hjälp av bilder. Vad som existerar utanför vår egen identifierbara verklighet betraktas gärna med misstro. Den som nyfiket strövar omkring i utmarkerna kallas ibland äventyrare, lurendrejare eller mörker-man - i synnerhet om han vågar använda ett så verklighetsnära medium som fotografien i sin bevisföring.

Fotografins styrka, och enligt många också enda förmåga, är att återge den synbara, yttre s k objektiva verkligheten. Vad som sedan kallas kultur, från människa till människa. Den upplevda verkligheten behöver heller inte överensstämma med den synliga.

Långt vid sidan av den fotografiska allfartsvägen finns en kategori fotografier vilkas tillkomst, innehåll och värde sällan uppmärksammas och diskuteras utanför mycket begränsade kretsar av hängivna troende och lika hängivna tvivlare. Det är inte rent fotografiska eller konstnärliga ambitioner som ligger bakom dessa bilder utan ofta intresset för filosofiska, religiösa och metafysiska frågor. Fotografierna har endast värde som bevismaterial.

....Att bevisa förekomsten av andeväsen och flygande tefat. Att en man i Amerika kan etsa bilder i filmens silver blott med hjälp av sina tankar. Att det kanske finns betingelser för att ta bilder av nyligen förlorade kroppsdelar....

DE OBESVARADE FRÅGORNA

En artikel av det här slaget kan omöjligen göra anspråk på att ge mer än en kortfattad presentation av de intressantaste "fenomen"-bilderna. Dessa bilder är i sin tur bara små bitar av stora och ytterst komplicerade problem.

Många frågor kan naturligtvis ställas kring den här typen av fotografier:

T ex, vad är äkta och vad är falskt?

Vad är tro och vad är vetande?

Vilka fenomen är överhuvudtaget tillgängliga för vetenskapliga studier?

Vilka möjligheter erbjuder fototekniken till både saklig registrering och tekniska manipulationer?

Vilka fördomar möter dessa ovanliga fotografier?

Försök till förklaringar och motförklaringar finns alltid, men många frågor tycks ändå i längden förbli obesvarade. Och tanken bakom den här artiklen är inte heller att försöka besvara frågorna.

Invändningar kan måhända göras mot att i samma artikel behandla bilder av ockulta fenomen och flygande tefat. Men det görs därför att de båda fenomenen ur fotografisk synpunkt har mycket gemensamt, bl a att de ofta exponeras till fotografier under oklara omständigheter, att endast ett fåtal människor tycks vara förunnade att få se och fotografera dem.

"ÖVERNATURLIGA" FOTOGRAFIER LÄNGE KÄNDA

Redan under fotografins barndom på 1800-talet kände man till förekomsten av "övernaturliga" fotografier. T ex att vissa personer påstods kunna påverka fotografiplåtar blott med sina tankar. Speciellt under 1860- och 70-talet tycks denna form av fotografi haft sin kulmen. Mellan 1919 och 1923 fanns både i Storbritannien och på kontinenten sällskap för studium av "övernaturliga" bilder, och de tycks mest ha bestått av yrkesfoto-

grafer - i Storbritannien bl a med Sir Arthur Conan Doyle som en av de ledande figurerna.

Under 1800-talet publicerades också en rad artiklar i ämnet, t ex av John Beattie och J Taill Taylor i "British Journal of Photography" 1872-73 och 1893. Ett par av de intressantaste böckerna i ämnet betydligt senare är James Coates: "Photographing the Invisible" (London 1930) och Tomokichi Fukurai: "Clairvoyance and Thoughtography" (1931). Den sistnämnda finns märkligt nog inte upptagen i "Biographical Dictionary of Parapsychology" (1964), vilket kan tyda på att den av sentida parapsykologer på något sätt anses särskilt komprometterande. Redan under slutet av 1800-talet utsattes för-
esten de parapsykologiska bilderna för stark kritik av den tidens psykologer och vetenskapsmän.

AUGUST STRINDBERGS FOTOGRAFISKA EXPERIMENT

I Sverige kom fotografins svindlande möjligheter att snart upptäckas av bl a August Strindberg. Hans många fotografiska experiment hade inte allan metafysiska och ockulta inslag. Under 1890-talet sökte han bl a med fotografins hjälp avslöja människans världsbild som en subjektiv synvill, och med diktarens intuition framförde han hypotesen om kamerans möjligheter att fånga den verklighet, som låg utanför den synliga. I efterlämnade brev och anteckningar formulerade han sin tro på att man i fotografisk bild också skulle kunna återge själstillstånd, psykiska skiftningar och inre mänskliga upplevelser.

Strindberg hyste tidvis en stark misstro till linsers förmåga att återge den sanna verkligheten. Egna experiment styrkte denna misstro, och i ett utkast betitlat "Till astronomiens belysning", 1893, säger han bl a "Hvem vet om inte vårt ögas linser inställdt och afpassadt för mindre distanser, också ger en falsk bild af solen, månen och planeterna...."

Han gjorde därför samma år några exponeringar av fotografiplåtar utan hjälp av kamera och linser. Motivet var till en början månen, och efter åtskilliga försök fick han fram "...midt på plåten ett stort ljust moln, omgivet af en oändlighet bicellformiga rundlar. Jag kan ej neka att utgången öfveraskade mig. Det ljusa molnet skulle väl vara månens väg under den halft timmen plus jordens rörelse. Men de bicellformiga rundlarne? Skulle de vara upprepade små månbilder?..."

Efter några sk "kontrollexperiment", där han kunde förvissa sig om att "inga felkällor" fanns, fortsatte han sina exponeringar utan kamera. "...Nu beslöt jag fotografera solen. Han stod i nedgående straxt ofvan horisonten då jag utsatte en bromsilfverplåt i en kasett för ett par minuters vinkelrätt solljus. Jag utvecklade vid dagsljus och fick en plåt full af flammor.

Återstod mig sedan stjernhimlen. Och en klar natt utan måne eller andra störande ljus, riktade jag min plåt mot Orion, såsom varande den mest ökända af himlarnes härskara. Efter ett par minuters exposition lade jag plåten i framkallaren och erhöi som direkt resultat en yta full med ljusa prickar af olika storlek, men utan att jag kunde hopställa någon Orions trapez, hvilket jag ej heller väntat."

Dessa bilder - celestografier - borde alltså enligt Strindberg vara verkligare avbildningar av himlakropparna än astronomernas bilder, vilka i själva verket var endast avbildningar av tubens linser.

Det finns andra märkliga inslag i Strindbergs förhållande till fotografien. Fotografiska porträtt tillmätte han vissa magiska krafter, och på hösten 1895 i Paris manipulerade han med sin dotter Kerstins porträtt för att på magiskt sätt göra den lilla lindrigt sjuk. Syftet var att familjen därmed skulle få återförening med Österrike. Hans tro på manipulationernas verkan stärktes när ungefär samtidigt hans tre barn i första giftet blev allvarligt sjuka. Året efter tog Strindberg starka intryck av ockulisten Albert de Rochas bok "L'Extériorisation de la sensibilité", där denne hävdade att två människor med magiska krafter kunde träda i telepatisk kontakt med varandra, och att deras sensibiletet kunde maganiseras i t ex ett fotografi.

Hur annorlunda Strindbergs syn på fotografien än kan te sig, vore det emellertid fel att enbart betrakta honom som ockult fotograf. I huvudsak

hade han objektivt, dokumentära avsikter med sin fotografi. Men det förhindrar ändå inte att hans experimentella utflykter i fotografins utmarker ofta bar mystikens prägel.

MATERIALISATIONSFENOMEN - FOTOGRAFERING AV ANDAR

Få "fenomen" torde ha varit så tvivelaktiga som de under 1870-1920 omtalade materialisationsfenomenen. Dessa "fenomen" innebar att sedan länge döda människor visade sig under spiritistiska seanser och några gånger t o m lät sig fotograferas. De kunde ha mänskliga drag såväl formen av lysande klot, tygslamsor, hårtussar eller underliga masker. I centrum för dessa seanser satt alltid ett medium, d v s ur spiritistisk synpunkt en speciellt begåvad individ, som kunde förmedla andens tankar till seansens deltagare.

Märkligt är att dessa materialisationsfenomen mycket ofta fick sken av att vara vetenskapligt granskade och därmed fullt trovärdiga. Raden av vetenskapsmän som åberopas som sakkunniga vittnen under seanserna är lång, och några var internationellt kända för sina vetenskapliga bedrifter. T ex kom den engelske fysik- och kemiprofessorn Crookes att under 1870-74 figurera tillsammans med materialisationsfenomenen, i vilka den 20-åriga Florence Cook fungerade som medium. Genom henne påstods vålnaden Katie King ha materialiserats. Vålnaden bar under sin livstid namnet Annie Owen, och var dotter till den ökände kaparen Sir Henry Owen de Morgan, som på 1600-talet terroriserade Karibiska Havet. Enligt professor Crookes var vålnaden endast en femtedel så stor som en vanlig människa, och hon var så materialiserad att Crookes kunde ta saliv- och hårprov på henne samt mäta hennes puls. Därmed gick inte vålnaden med på att låta sig åderlätas. Enligt uppgifter skulle Crookes också ha tagit 44 fotografier av Katie King, men dessa plåtar förstörde han sen omsorgsfullt. 22 kopior lyckades flitiga spiritister rädda, men deras spridning försökte Crookes under hela sitt liv begränsa.

År 1882 drabbades den spiritistiska världen av "Confessions of a Medium" (ett mediums bekännelser), som avslöjade ett yrkesmediums alla knep. Samtidigt kom den moderna psykologin att få en djupare kännedom om människans själsliv. Materialisationsfenomenen kom nu att stå i ytterst ogynnsam dager, löjets skimmer stod plötsligt över åtskilliga vetenskapsmän som lånat ut sig som seansvittnen. Trots detta fortsatte några obotliga spiritister att hålla seanser inför kameror en bit in på 1920-talet.

Några av de intressantaste materialisationsfenomen beskrivs i äldre litteratur som t ex Schrenk-Notzing: "Materialisations-phänomene" (München 1914) och H Carrington: "Eusapia Paladino and her phenomena" (London 1909). Just Crookes observationer tillmäts här stor betydelse. Han använde vid några seanser en "självregistrerande" apparat, en slags kraftmaskin vars konstruktion och funktion dock aldrig beskrivs. Men de underliga undersökningsmetoderna tycks först långt senare ha oröat hängivna spiritister.

"Sittningar" ägde rum mestadels i rött dämpat ljus, delvis också i fullständigt mörker. Ibland tändes ett starkt elektriskt ljus. Till arrangementet hörde utom mediet och vittnena också en eller flera kameror samt mörka draperier, i vars närhet vålnaderna uppenbarade sig.

Så här kan en typisk "sittning" beskrivas i "Materialisations-Phänomene": "DELTAGARE: Madame Bisson, hennes syster (mediet), professor Richet, Monsieur de Fontenay och Schrenk.

SITTID: Kl 10-10.30

BELYSNING OCH KONTROLL: Liksom vid alla tidigare sittningar (dvs rött, dämpat ljus).

SITTFÖRORDNING: Mad. Bisson i mitten, framför förhänget. Till vänster om henne Schrenk, till höger Richet, i andra raden de Fontenay.

För att ytterligare understryka andebildernas äkthet företogs ofta stereoskopiska analyser av plåtarna i de fall två kameror exponerats samtidigt eller man använt stereokamera. Mikrofotografier av fibrer och andra fragment togs också efter en del sittningar och finns avbildade i "Materialisations-Phänomene".

Att många av de andefotografier som togs under Materialisationsfenomenens gyllene år i grunden är bilder av taskspeleri och trollkonst råder föga tvivel om, även bland dagens spiritister. Ofattbart är hur många av dessa bilder så länge kunnat dупera så många.

Det har sedan 1920-talets början varit sparsamt med andebilder. En måhända angränsande form av fenomen, om än på rörliga elektroniska bilder, har dock relativt nyligen upplevts av svensk TV-publik vid sändningen av den filippinske naturläkarens kirurgiska ingrepp på patienterna med bara händerna.

Bluff eller inte - frågan om fotografins möjligheter till (~~WUNDERKUNST~~) utomverklig dokumentation lär knappast kunna besvaras tillfredsställande i alla gångna och framtida situationer.

MYSTERIET TED SERIOS - TANKEFOTOGRAFIEN

I USA har så sent som 1950-60-talet ett annat fenomen uppmärksammas, nämligen en mans - Ted Series - förmåga att åstadkomma bilder i en kamera blott med sina tankar. Även denna gång har fenomenet underkastats noggrann undersökning av vetenskapsmän, dock med större noggrannhet och modernare metoder än under materialisationsfenomenens tid.

Historien börjar 1955 när Ted Series arbetade som hisskonduktör på Conrad Hilton Hotel i Chicago. En arbetskamrat vid namn George Johannes, som sysslade en del med hypnos, upptäckte att Ted var lätt att hypnotisera och hade viss förmåga till Klärvoajans.

Så småningom kom Johannes på idén, att om Ted kunde "se" på film skulle det vara lättare att finna den exakta platsen för ett borttappat föremål. När den första försöksfilmen, som under "tagningen" suttit i Johannes vanliga kamera, återkom från laboratoriet fanns mycket riktigt ett par diffusa bilder på den. Ted trodde själv att han varit utsatt för ett trick och köpte därför en egen kamera. Men även nu fick han "tankebilder" på kameran, varför Ted lät låsa in både sig och kameran. Men bilderna fortsatte att komma, och till slut övergick han till Polaridkameror för sina "tankefotografier".

Den vetenskapsman som visat största intresset för Teds "tankefotografier" är Jule Eisenbud psykiater och professor vid University of Colorado Medical School. I en tjock bok - The World of Ted Series (1966) - beskriver Eisenbud mycket utförligt dessa fenomen och de försök han utfört med Ted.

Försöken har i stort gått till på följande sätt:

Inför en lång rad mycket kvalificerade vittnen - flesta aktiva vetenskapsmän - har Ted Series fått visa sin ovanliga förmåga. De kameror han använt har varit Polarid 95 och filmen genomgående Polarid typ 47 sv.v på 3000 ASA. Vittnena köpte själva in såväl kameror som filmer på fritt valda inköpsställen. Varje kamera kontrollerades före användningen ytterst noga av fotoexperter. Ted fick aldrig själv komma i kontakt med kamerorna eller filmerna.

Under försöket håller Ted kameran med objektivet riktat mot sitt ansikte på ett avstånd av några decimeter. Ibland hålls kameran av någon annan. Mot själva objektivet håller han tryckt ett kort rör av papp, som han själv kallar "gismo". Efter en kort psykisk urladdningsperiod - ofta föregången av viss alkoholkonsumtion - trycker Ted på kamerans utlösningssknapp. Ett vittne framkallar bilden på sedvanligt sätt, och när försöket lyckas syns alltså en bild, dock inte av Teds ansikte som var väntad utan av det föremål eller den plats, som Ted haft i tankarna när han tryckte på knappen.

Teds uppträdande under "tagningarna" beskrivs utförligt. Text ökar hans puls avsevärt, han darrar svettas och klagar över yrsel, illamående och huvudvärk. Eisenbud ägnar mycket utrymme i boken åt spekulationer om kamerans möjligheter att ljuga, men han kan ändå inte förklara hur Teds tankar fästs på filmen.

Givetvis har Ted Series och inte minst Jule Eisenbud ansatts av hård kritik från olika håll. En av de intressantaste duellerna har varit mellan Eisenbud och Den Fantastiske Randi - trollkarlen - den senare en slags Houdini med ambitionen att avslöja psykiska bluffmakare.

Den Fantastiske Randi har påstått att han avslöjat många medier och psykiker, bl a Ted Serios. Randi har vid flera tillfällen lovat att inför TV-publik upprepa Serios bravader, och sedan avslöja hur han gått tillväga. I en artikel i oktober 1967 i Popular Photography av Charles Reynolds och David H Eisenrath Jr, sägs Serios psykiska fotografering vara avslöjad. De påstår att de kunnat bygga en apparat, som med hjälp av fingerfärdighet gör det möjligt att kopiera Serios metoder och resultat. Artikelförfattarna har alltså utgått från att det varit fråga om bedrägeri.

Jule Eisenbuds svar på denna artikel kom i novembernumret samma år av Popular Photography:

"Till utgivarna av Popular Photography"

Jag förklarar härmed att om någon person, utvald och granskad av någon sakkunnig nämnd sammansatt av vetenskapsmän, fotografer och trollkarlar, på normalt sätt och under likartade förhållanden kan åstadkomma samma typ av fenomen som Ted, skall jag 1) avbryta allt vidare arbete med Ted, 2) köpa in och offentligt bränna alla exemplar som finns att uppbringa av min bok "The World of Ted Serios", 3) låta införa en helsides annons i Popular Photography, där jag avbildas med narrmössa, och 4) använda återstoden av mitt liv till att gå från dörr till dörr och sälja prenumerationer av denna fantastiska tidskrift. Ingen tidsbegränsning krävs.

Er tillgivne
Jule Eisenbud"

Den Fantastiske Randi, Reynolds och Eisenrath fick kort därefter en utmaning att TV-programmet "Today Show" fick göra en sändning när de gjorde om Serios bedrift. Utmaningen antogs också men tillsammans med en rad villkor. Eisenbud godkände villkoren, vilket tydligen var oväntat för de utmanade, vilka därmed diskret drog sig ur spelet.

Rationella förklaringar till Tee Serios "tankefotografier" saknas fortfarande. Möjligheten av optiska och andra knep står Eisenbud ingalunda främmande inför, men ju längre experimenten pågår desto mera övertygad blir Eisenbud om äktheten i Teds bilder. Den s k "gismon" (kort papprör) som Ted håller framför kameraobjektivet ådrog sig mycken misstro från Eisenbud och vittnena, men upprepade försök av andra med samma "gismo" ger inget resultat. Bildernas skiftande innehåll säger dessutom, att detta enkla papprör skulle kunna vara orsak.

Ingersoll Research Laboratories, en del av Borg-Warner Corporation, som också studerat Ted Serios vid ett tillfälle, har konstruerat en invecklad apparat som faktiskt kan kopiera Teds fenomen under vissa omständigheter. Forskarna har dock uttryckligen fastslagit, att Ted omöjligt kan ha använt en liknande apparat utan upptäckt.

Mysteriet Ted Serios tycks alltså kvarstå.

FOTOGRAFIER AV FLYGANDE TEFAT

1969 publicerades vid University of Colorado en 500 000-dollarsundersökning som fick namnet Condonrapporten, och vars syfte var att framställa vad de oidentifierade flygande föremålen - UFC är. Undersökningen som leddes av den välkände vetenskapsmannen dr E U Condon, kom fram till följande slutsatser: 1) Vetenskapliga undersökningar av UFC-problemet är ofruktbara. 2) Inget tyder på att UFC:s är flygande farkoster från andra himlakroppar. UFC:s är sannolikt feltolkningar av kända fenomen.

Condonrapporten har sedan kritiserats starkt av andra vetenskapsmän, bl a professorn i atmosfärisk fysik J McDonald. Problemet har t o m diskuterats i ett kongressutskott.

Och rapporterna om UFC-observationer fortsätter att strömma in. Det lär nu inte finnas mindre än 50 000 observationer registrerade hos APRO (Air Phenomena Research Organisation) i USA. Men av dessa finns endast ett fåtal på fotografi, och då sällan på bilder med god teknisk kvalitet.

UFO-problematiken har givetvis sina troende och sina tvivlare. Till de förstnämnda hör tveklöst K Gösta Rehn, författare till ett flertal UFO-böcker. Till de försiktiga tvivlarna hör den kände journalisten och författaren Eugen Semitjov, som med sin bok "De otroliga tefaten" (1974) vill rensa i "tefatsträsket", men utan att förneka möjligheten av att besökare utifrån rymden kan ha landat på jorden - med långa mellanrum.

Varför finns det då så få goda tefatsbilder?

Enligt K Gösta Rehn: Tefaten visar sig under så kort tidsrymd, och observatörerna har sällan ögonblicklig tillgång till kamera. De få som har en kamera till hands hinner sällan ta en bild. Som exempel nämner han den lysande boloid, som den 25 april 1966 for fram över nordöstra USA, där 40 miljoner människor bor. 200 rapporter kom in men endast 6 fotografier.

Vidare talar rapporten om hur folk tappat kameran i rena förskräckelsen vid åsynen av dessa underliga farkoster. Många tefatsbilder, slutligen, göms undan av rädsla för misstro och trakasserier.

De fotografiska bevisen av UFO-förekomst blir ännu färre om alla falskariér borträknas. För visst går det att ta falska tefatsbilder.

Ett vanligt knep är att helt enkelt kasta upp tefatsliknande föremål framför kameran eller sätta en brinnande ljusklump i en plastpåse, som därmed stiger till höjder där solljusreflexer och annat gör identifieringen svår.

Eller fotografera runda och ovala lampreflexer fönsterglas eller små linsformade moln på himlen.

Eugen Semitjov visar i boken "De otroliga Tefaten" flera exempel på hur förfalskningar kan ha gått till. T ex en av bilderna kan ha varit ett vanligt upp och nedvänt tefat på en utsträckt knuten hand, som genom rörelser och lång exponeringstid har blivit en flamma under ett framflygande tefat. Ibland har gamla gaslampor men lämpligt utseende blivit UFO:s, och amerikanen Adamski gjorde sig en gång rik på sådana bluffbilder. George van Tassel är en liknande "tefatmiljonär".

Semitjov visar också ett annat knep att ta tefatsbilder på - det är 3 cm stora "tefat" som han klippt ut av rött papper och klistrat fast dem på ett fönster. Kameran har stått på stativ med slutaren öppen en minut för att exponera bakgrunden. "Tefaten" har slutligen belysts med elektronblix.

Men alla bilder är inte falska. Andra bilder som kommit in har undersökts av erfarna UFO-bedömare, och bedömts som helt äkta, de har i många fall också underkastats ingående fototekniska analyser. Omständigheterna kring själva tagningarna kan alltid av några anses som oklara, hur noggranna beskrivningarna än är. Många människors misstro mot dessa ovanliga fenomen kan förhindra aldrig så ärliga fakta att nå fram.

Förresten hur skulle du själv uppleva att få din äkta UFO-bild stämplad som falsk?

"FATOMBLADET" OCH KIRILANFOTOGRAFIN

Kirilanfotografi är en metod som innebär att ett högfrekvent, högspänt elektriskt fält under kort tid - från en hundraleds sekund till någon sekund - får passera genom något föremål, t ex ett blad eller en hand som är i kontakt med fotografisk film. Processen sker utan hjälp av kamera och i mörkerrumsbelysning eller totalt mörker.

Det mest omtalade resultatet av Kirilanfotografin har varit bilden av det så kallade "fatombladet", publicerat bl a i "Psychic" och "Journal of Paraphysics". Bilden tagen av den ryske fysikern Viktor Adamenko visar ett blad varifrån en bit hade klippts bort strax före exponeringen, men där ändå hela bladet finns återgivet.

Det har varit olika tolkningar av den bilden - Adamenko m fl anser sig i bilden kunna påvisa förekomsten av "bioplasma-kroppen", ett begrepp som tycks motsvara "eterkroppen" i esoterisk litteratur. Andra har hyst tvivel om bildens äkthet.

Till dem som i USA mest arbetat med kirilanfotografering hör psykologen Thelma Moss vid University of California i Los Angeles. Hon har sam-

arbetat med teknikern kendall johnson, som 1970-71 byggde en Kirilanapparat efter ryska beskrivningar. Efter otaliga misslyckade försök med att klippa sönder blad och sedan "fotografera" dem, fick de under hösten 1973 fram bilder som tycktes visa teckningar och strukturer utanför den avklippta delen. Efter hundratals försök fick de slutligen fram en bild som visade hela bladet trots att en del var bortklippt.

Numera lär det i USA finnas fullständiga ritningar, byggsatser och färdiga Kirilanapparater att köpa. Nästa steg för Kirilanfotografen skall kanske kunna vara fotografering av nyligen förlorade kroppsdelar m m.

A-N NILSSON/SAT

KÄLLA: Aktuell Fotografi. Nr 12 December 1976

HUR UPPSTÅR BLIXTEN?

Det alldeles ärliga svaret på den här frågan är faktiskt att det vet vi inte riktigt. Det har bedrivits en hel del forskning ifråga om luftelektricitet och åska, och även Sverige har där varit framstående med institutionerna i Uppsala, Göteborg och Vassijauri norr om polcirkeln. Men några riktigt klara besked kan forskningen ännu inte ge.

Atmosfären omkring oss och över oss är alltid elektriskt laddad - det råder en normal spänning mellan jordens negativa ytladdning och den positiva rymdladdningen i luften. När det uppstår störningar i denna normala elektriska laddning blir det blix och åska. Fältstyrkan kan då plötsligt tusenfaldigas och det blir väldiga urladdningar dels mellan molnen och dels mellan molnen och jorden.

Vi vet att det börjar med att laddningarna i molnen fördelas ojämnt, i allmänhet så att de negativa laddningarna samlas på molnens ovansida och de positiva på deras undersida. Laddningarna är i allmänhet bundna till vattendroppar eller ofullständiga luftmolekyler, vad man kallar joner.

Spänningarna i blixarna kan uppgå till tusentals volt och strömstyrkan kan bli ända upp till 40 000 ampere. Att blixarna inte vållar större skador här på jorden beror på deras kortvarighet - de kan ladda ur sig på en tiondels sekund. Men vid upprepade urladdningar kan blixarna slå sönder föremål och ibland vålla eldsvådor. Hur relativt farliga åskvädren är förstår man av att det ständigt runt hela jordklotet sker i medeltal 100 blixurladdningar varje sekund och rapporterna om dödade är ganska få.

Den vanligaste teorin om hur åskvädren uppstår går ut på att de positivt laddade dropparna i molnen sakta sjunker mot molnens lägre områden medan de negativa laddningarna bärs av mycket lättare partiklar som förs uppåt av luftströmmarna.

Luft är normalt sett en ganska dålig elektrisk ledare men man tror att dess hållfasthet nedbryts i åskmolnens närhet och att det bildas urladdningskanaler. De är troligen bara en eller ett par centimeter i genomskärning, men blixarna har sådan ljusstyrka att vi tycker att de verkar mycket tjockare. De vertikala blixarna som slår ner mot marken blir i allmänhet ett par kilometer långa, mellan molnen kan de bli mycket längre. Kornblixar behandlas i ett annat kapitel. Jag är ledsen över att inte kunna svara bättre på den här frågan men det kan å andra sidan vara nyttigt för oss att ibland tänka på att det finns en hel del här i världen som vi vet ganska lite om.

A.N.N/SAT.

KÄLLA: Bara fem minuter, Sten Söderberg.

DET FINNS NATURFENOMEN SOM VETENSKAPEN ÄNNU INTE KUNNAT
FÖRKLARA. DET MYSTISKA MED PYRAMIDERNA, t ex.....
LÄGG ETT SLÖTT RAKBLAD INNE I EN PYRAMID - DÅ BLIR DET VASST IGEN!

Det låter otroligt, men det är faktiskt sant. Dr Lyall Watson har själv vässat sitt rakblad i en pyramid av papp i fyra månader! Kan pyramidformen samla kosmisk energi? Många fenomen i naturen har stor betydelse för människan. Ohörbara ljud kan bli livsfarliga vapen och egendomliga magnetfält kan få oss att känna obehag och skräck!

Det var år 1963 som den sydafrikanske 12-åringen Pieter van Jaarsveld blev världsberömd som "pojken med röntgenögon". Pieter kunde aldrig förstå att inte alla människor hade samma förmåga som han. För honom var det naturligt att se dolda vattenströmmar långt nere i jorden skimra som "grönt månsken" över markytan.

Pieter använde inte slagruta han såg vattnet med sina ögon. Trots ingående undersökningar av pojken kunde man aldrig förklara hur det gick till. Detta att människor "känner" var det finns vatten är annars en numera accepterad och utnyttjad egenskap. Slagrutemän är fast anställda av vartenda större vatten och rörledningsföretag i USA. Kanadensiska jordbruksdepartementet har också en statlig anställd slagruteman och tjeckoslovakiska armén har en hel kår. För att bara nämna några av de otaliga exemplaren på att slagrutekonsten inte längre betraktas som vidskeppelse.

De flesta djur - även mänsikor - består till två tredjedelar av vatten. Resonans uppstår om det finns likartade eller åtminstone jämförliga strukturer hos både sändare och mottagare. Om nu en vattenkälla långt nere i jorden sänder ut något slags energi så borde det kunna uppstå en reaktion härpå hos de flesta däggdjur. Vår hjärna består till 80 procent av vatten, vilket gör den mera flytande än blodet. Men det förefaller som reaktionen skulle vara allra tydligast i kroppens glatta muskler.

MAGNETFÄLT

Den klassiska slagrutemetoden är att man skär en kluven kvist från ett skuggträd som säg eller hassel och håller ut denna "slagruta" framför sig parallellt med marken. När slagruteföraren befinner sig över en vattenåder rör slagrutan på sig.

Detta låter enkelt men alla människor kan inte bli slagrutegångare.

De flesta får inga som helst resultat. Det verkar enligt ryska forskare som om kvinnor skulle vara känsligare på det här området än män. Kvinnor har 40 procent större framgångar med slagrutan än män.

I vissa fält får känsliga människor starkare reaktioner än på andra platser. De visar t ex snabbare puls och höjt blodtryck. Dessa fält förekommer lite varstans i naturen. Man har nu bevisat med protonmagnetometrar att det faktiskt rör sig om magnetfält som tycks kunna uppfattas av djur och även människor. Möss som sattes ut i en långsträckt inhägnad som till hälften stod i och till hälften utanför en slagrutezon vägrade att sova inne i magnetfältet. Gurkor, selleri, lökar, majs, ligusterhäckar och askar växer knappast alls om de planteras i en sådan zon. Myrorna trivs däremot och bygger alltid sina stackar i sådana zoner, liksom bina gärna svärmar i trädens grenar inne i ett magnetfält.

Det anses av många vetenskapsmän att starka slagrutezoner och magnetfält har en negativ inverkan på människors hälsa. Reumatiker skulle t ex känna muskelsammandragningar och ledvärk i ett fält som alstrar av vatten, påstås det. Det har också i alla tider talats om "skadliga strålar" som kan motverkas om man flyttar stolen eller sängen i ett rum eller "neutraliserar" rummet med komplicerade slingor av koppartråd. Det är svårt att ge objektiva omdöme om den sortens historia, men faktum kvarstår att man med EKG (elektrokardiograf) kan registrera en skillnad i den elektriska spänningen om en person träder in i en slagrutezon.

TRAGISKT EXPERIMENT

Att vi reagerar starkt för olika fysikaliska krafter kring oss har också bevisats av den franske fysikern professor Gavraud.

Han upptäckte att han ständigt mår illa i sitt arbetsrum vid ett institut i Marseille och till slut lyckades han härleda illamåendet till det faktum att hela rummet vibrerade. Gavrauds rum låg på ett visst avstånd från en luftkonditionsringsanläggning på byggnadens tak och vibrerade därför på en mycket låg frekvens i samklang med denna. Dessa lågfrekventa vibrationer med en rytm på sju perioder i sekunden framkallade illamåendet.

Gavraud blev fascinerad av fenomenet och fortsatte sin forskning. Han började tillverka infraljudsproducerande maskiner för att undersöka dessa ljus närmare och han fann att den bästa modellen var den enkla visselpipa som franska polisen använde. Alltså byggde han en visselpipa med drillkula, men han gjorde den i jätteformat. Den var sex fot lång och drevs med komprimerad luft. Men experimentet skulle sluta tragiskt.

När det första praktiska provet gjordes föll teknikern som satte igång jättevissslan död ner på stället. Obduktionen efteråt avslöjade att alla hans inre organ hade malts sönder till en enda röra genom de kraftiga vibrationerna.

Vid nästa experiment var man betydligt försiktigare. Alla observatörerna var placerade i en betongbunker och provet gjordes utomhus. När allt var klart släppte man långsamt på den komprimerade luften. Jättevissslan producerade det ohörbara infraljudet - och vartenda fönster inom en kilometers omkrets sprängdes sönder!

Det som Gavraud framställt var varken mer eller mindre än ett livsfarligt vapen. Detta vapen kan riktas till en bestämd punkt och på tre kilometers avstånd åstadkomma en resonans som är så stark att den vräker omkull en hel byggnad lika effektivt som ett jordskalv!

Trots farorna med infraljudsmaskinen är den lätt att bygga för vem som helst och för en billig penning. Ritningarna till frekvens 7-maskinerna kan man köpa från patentbyrån i Paris för bara några kronor...

JORDBÄVNINGAR

Infraljudets vågrörelse på ca 10-20 perioder i sekunden har först på senare år börjat uppmärksammas som riskmoment bland annat i trafiken.

Man anser nu att de lågfrekventa vibrationerna från motorfordon kan vara en förklaring till vissa trafikolyckor som hittills ansetts oförklarliga. Vibrationerna kan hos vissa människor framkalla eufori (stark upprymdhet) försämrad uppmärksamhet och yrsel.

Dessa lågfrekventa vibrationer anses också vara orsak till att de flesta djur och även vissa människor får föraning om jordsbävningar.

Några minuter före jordsbävningen har dessa vibrationer gett varningar som kommer bl a kaniner och hjortar att fly för livet från området. Även kvinnor och barn anses särskilt känsliga för dessa speciella frekvenser. Den vilda, oresonliga fruktan de flesta människor känner även vid en mindre jordsbävning kan hänga samman med infraljud som framkallar illamående och oro.

Många har vittnat om denna skräck som inte stått i proportion till den faktiska upplevelsen. Jag minns mycket väl själv hur jag rusade utomhus under en mindre jordsbävning på Kreta och hur jag trots att jag var helt trygg utomhus och fascinerades av det som hände omkring mig, ändå kände en irrationell rädsla som bet sig fast så till den grad att jag efteråt inte kunde sova inomhus på över en vecka.

Dessa vibrationer kan också vara förklaring till att vissa platser är förbundna med känslor av nedslagenhet och rädsla. Många människor känner sig t ex intensivt illa till mods om de kommer iland på den lilla grekiska ön Santorin. Just denna ö som enligt vissa teorier skulle vara platsen för det gamla Atlantis, var år 1450 f.kr platsen för ett fruktansvärt vulkanutbrott och drabbades år 1956 av jordsbävning. Mätningar har rapporterat om en ständig underström av ljud på mycket låga, ohörbara frekvenser. Moder Jord framför sina varningar med låg och mjuk röst.

RAKBLADET BLEV VASST!

Men om det ohörbara ljudets påverkan på våra liv är märkligt och för de flesta av oss ofattbar, så är de teorin om formens betydelse som framlagts under senare år ännu mera otroligt.

Det började för några år sedan med att en fransman vid namn Bovis under middagssolen flydde in till svalkan inne i den stora Keopspyramiden i öken utanför Kairo. Bovis gick in till själva Faraos kammare som ligger mitt inne i pyramiden. Trots att det var ganska fuktigt därinne gjorde han en märklig upptäckt: en katt som förrirrat sig ditin och dött hade fullkomligt mumifierats!

Bovis blev förbryllad: var det något i eller hos pyramiden själv som bevarade liken i ett mumifierat tillstånd? Kattens kropp hade uppenbarligen inte förruttnat, trots fukten därinne.

Han byggde en exakt modell av Keopspyramiden och placerade den som originalet med baslinjerna exakt i norr-söder och öster-väster. Inne i denna modell lade han en död katt exakt en tredjedel av vägen upp till toppen.

Katten ruttnade inte, den mumifierades. Bovin drog slutsatsen att det var pyramidens form som åstadkom en snabb uttorkning.

En tjeckisk radiotekniker, Karel Drbal blev intresserad av fransmannens upptäckt och började en egen forskning. Han fann exakt samma samband mellan pyramiden och förruttelsen och förklarade "Det måste finnas ett samband mellan formen hos utrymmet inne i pyramiden och de fysikaliska kemiska och biologiska processer som försiggår inne i detta utrymme".

En otrolig slutsats - men Drbal skulle snart gå ännu längre.

Han kom att tänka på en gammal vidskeplig föreställning om att ett rakblad som får ligga utomhus i månsken blir slött.

Han placerade ett rakblad under sin pyramidmodell men eftersom inget hände to han ut det igen och rakade sig med bladet tills det blev slött. Då lade han det i pyramiden igen - och här blev det vasst på nytt!

Drbal försökte få patent på sin upptäckt men Patentverket i Prag vägrade till verkets chef själv provat att bygga en modell av Keopspyramiden och funnit att den faktiskt fungerade. Nu inregistrerades Rakbladsvässaren Keopspyramiden år 1959 som patent 91304 i tjeckoslovakiska patentverket och snart började en fabrik tillverka miniatyrpyramider av papp och senare av skumplatts.

Kristaller

Hur hänger nu allt detta ihop?

Den enda rimliga förklaring ligger i kristallens natur. En rakbladsegg är en kristallstruktur och kristaller är nästan levande i så mått att de växer genom att fortplanta sig. Ett rakblad blir slött när lagret av kristaller i eggen har nöts bort. Teoretiskt sett finns det inget som hindrar att de växer ut igen själva så småningom. Man får gissa att pyramidformen fungerar som en slags lins som fokuserar energi eller som en energisamlende resonator och på så sätt befrämjar kristallernas tillväxt. Själva pyramidformen är förvillande lik formen hos en magnetkristall, så kanske bygger den på något sätt upp ett magnetfält. Någon säker förklaring har jag inte men jag vet att metoderna fungerar. Mitt eget rekord är fyra månades dagligt bruk av ett Wilkinson Sword rakblad!

Pröva själv. Skär ut fyra likbenta trianglar i tjock papp med proportionerna 15,7x14,94 mellan bas och sidor. Tejpa ihop dem så att pyramiden blir exakt 10,0 enheter hög. Rikta in den så att baslinjerna löper i rikningarna magnetisk nord-syd och öst-väst. Gör en 3,33 enheter hög ställning för de föremål ni tänker behandla och placera den rakt under pyramidens krön. Rakbladets eggar bör vara riktade mot öst och väst och se till att det inte finns några elektriska apparater i närheten.

Jag har också provat med att lägga olika matvaror - ägg kött - både i en

pyramidform och i en vanlig skokartong. I skokartongen började de snabbt lukta illa, i pyramiden förvarades de utmärkt. Mina egna resultat tvingar mig alltså att konstatera att en pappkopia av keopspyramiden ingalunda bara är ett pappföremål vilket som helst utan har alldeles pyramidhistoria. År 1968 skulle ett forskarlag från USA i samarbete med Ein Shamsuniversitetet i Kairo göra en röntgenundersökning av Kefrenpyramiden byggd av Keops efterträdare farao Kefren.

Man hoppades att hitta nya okända kammare inne i högen av sex miljoner ton sten. Därför ställde man ut detektoret i en kammare vid pyramidens bas för att mäta de mängder av kosmisk strålning som trängde igenom.

Fanns det okända hålrum längre upp i pyramiden borde mer sådan strålning tränga igenom just där ansåg man.

I början av år 1969 levererades en IBM 1130-dator av senaste modell till universitetet för analys av de resultat som nåtts. Sex månader senare måste forskarna erkänna sig besegrade.

De resultat som erhållits från samma punkt och med samma utrustning visade helt olika mönster för den kosmiska strålningen från den ena dagen till den andra.

Efteråt förklarade projektets ledare, Amr Gohed att: "Detta är vetenskapligt omöjligt. Kalla det vad ni vill - ockultism, faraonernas förbannelse, svartkonst eller magi. Men det finns en fungerande kraft i den där pyramiden som trotsar alla vetenskapens lagar".

Artikel ur Lyall Watsons bok "En större verklighet"

GIFT I BLODMAT

Miljöskribenten A Ramsay Tainsh skriver i Dagens Nyheter för 23 juni 1980 om hur mykotoxiner (svampgifter) bildas, sprids och verkar. Han påpekar att dessa ämnen skadar njurarna hos grisar, kalvar och fjäderfä, som äter mykotoxinhaltigt foder. Koncentrationen i blodet hos dessa djur är tretton gånger högre än i musklerna. Hans kommentar till detta är: "Litet skrämmande för dem som säljer och tycker om att äta blodpudding." Han påminner också om bibelns förbud mot att äta blod: "Enligt mosaisk lag klassades djurens blod och fett kring organen i bukålan som orena. Det är just där mykotoxinerna kan tänkas hopa sig. Och det är därför tredje moseboken kräver att man ska kasta bort inte bara blodet utan också allt fett kring djurarna, levern och inälvorna."

Mikael L. /Hhr.

Rymdkraftverk ger oss

solenergi

Jordens bränslefförråd är på upphällning!
Vi klarar inte det ständigt växande energibehovet!
Om cirka femtio år är det de-finitivt slut....!

Om och om igen har vi hört de alarmerade rapporterna från pessimistiska forskare och inte minst från bak-åttsträvare som drömmer om att vrida klockan tillbaka till ett verklighetsfrämmande lågenergisamhälle. De brukar också ropa ut sitt förakt mot teknologin och betraktar rymdforskning som meningslöst slöseri. I själva verket finns räddningen i rymden - vår säkraste utväg från hotet av en framtida, total energikollaps. En utväg som inte kräver någon sänkning av levnadsstandarden och som är helt fri från miljöförstörande

I rymdens svarta tomrum flamar solen som en gigantisk, aldrig sinade atomreaktor. Den kommer att flamma likadant i åtminstone fem miljader år till. Vi ängslas för energibrist - medan vår planet bokstavligen flyter i floder av energi!

Solen är den verkliga slösaren - den vräker ut ofantliga energimängder, endast en fyrtiotusende miljarddel av solstrålningen kommer jordklotet tillgodo. Rymdtekniken har nu avancerat så långt att vi skulle kunna ta vara på en liten bråkdel till - en bråkdel som kan förvandla krisläget till ett överflöd av energi. Alla hittills konstruerande typer av solaggregat ter sig som amatörmässigt bakgårdssnickeri jämfört med de projekt som rymdteknikerna har på sina ritbord i dag. I USA, på flera av NASA:s rymdcentra, pågår förarbetet till jättelika solkraftverk avsedda att placeras ute i rymden. Omkring år 1990, kanske tidigare, beräknas det första vara på plats.

Dessa anläggningar kommer att ligga i kretsbanan runt jorden, på 36 000 kilometers höjd över ekvatorn. En satellit med den placeringen gör ett varv runt jordklotet på 24 timmar - den följer exakt jordens rotation, från marken sett står den stilla. Redan i åtskilliga år har telesatelliter svävat i sådana banor - försvinnande små tingester i förhållande till de kommande giganterna. Den SSPS (Satellite Solar Power Station) som närmast planeras är täkt att få en solpanelyta på hela 16 kvadratkilometer. En kvadrat med en kant lika lång som Arlanda flygplatsens längsta bana skulle utgöra endast 2/3 av den ytan - ändå gäller detta en mindre typ av rymdkraftverk. Så när kommer anläggningen att fungera:

Solsamlarens otaliga små solbatterier omvandlar den mottagna solstrålningen till elektricitet. Sändar-antennerna med en kvadratskilometers yta vardera sänder den elektriska energin till jorden i form av mikrovägsstrålning. En 20 kvadratkilometers mottagarantenn (kallas förenklat "motenn") på marken uppfångar sändningen, och omvandlar mikrovågorna åter till elektrisk energi som matas in i kraftledningar. Ett solkraftverk i rymden av den dimension kan producera 10 000 megawatt elkraft - ungefär tre gånger mer än de största kärnkraftverken i dag. Och det blir fullständigt "ren" energi, utan några som helst miljöskadliga bieffekter. "Rymdelektricitet" blir också avsevärt billigare än den ström vi får från kärnkraftverk eller olje/kol-eldade kraftverk i dag. Trådlöst överföring av elektricitet - det är en helt ny vetenskap som har fötts, eller snarare tvingats fram för det här ändamålet. (Man kan ju inte gärna ha en kabel hängande mellan rymdkraftverket och jorden.) Vi hör dagligen radioljud och ser TV-bilder, som förs till våra mottagare via radiovågor. Men energisändning via radiovågor är något som förr nästan uteslutande hörte hemma i science-fiction.

De första experimenten med framgång gjordes av amerikanerna i mitten av 60-talet, då man fick en modellhelikopter att flyga genom att ge dess elmotor ström med en riktad mikrovägsstråle. Men först på våren 1975 lyckades man sända och ta emot elektrisk energi utan alltför stora förluster. Försöken utfördes i Kalifornien under ledning av JPL, (NASA:s Jet Propulsion Laboratory, som även stått för Viking-landningarna på Mars), Motennen uppfångade den gången omkring 50 procent av den utsända energin.

Experimenten har gått snabbt vidare. Sommaren 1975 utfördes mikrovägsstrålningar med förbättrad elektronik över ett avstånd av 1,5 kilometer. Resultatet blev att mer än 80 procent av den utsända elkraften kunde tas ut vid mottagaren. Hösten 1976 lyckades man nå den imponerande siffran 91 procent! Teknikerna på JPL anser nu att allt spill ska kunna elimineras - att 100 procentig trådlös överföring av elektricitet snart kan bli möjlig. Solkraftverken i rymden kommer att bli enormt överlägsna alla solenergisystem som kan byggas på marknivå. Dels på grund av att solstrålningen är mycket intensivare utanför atmosfären, och solen skyns aldrig heller av moln. Dels därför att varje markanläggning måste stå överksam under matten i genomsnitt tolv timmar per dygn.

Visserligen måste även ett rymdkraftverk passera genom jordskuggan - men på 36 000 kilometers avstånd täcker den av smalnade skuggan så litet område att satelliten ligger i mörker bara drygt en timme av dygnets tjugo-fyra. Den väldiga solpanelen kan dessutom orienteras automatiskt så att den ständigt är riktad vinkelrätt mot solstrålarna, och därigenom alltid tar emot största möjliga energimängd - medan markanläggningen når sin högsta effekt endast omkring middagstid.

Allt detta gör att ytan med solbatterier endast behöver vara en tiondel så stor i rymden som på marken för att bli lika effektiv. Och i rymdens tomrum och tyngdlöshet kan anläggningen byggas praktiskt taget hur stor som helst.

Dessa bjässar kan inte färdigbyggas på marken - ingen bär-raket skulle kunna lyfta dem. De stora solkraftverken måste monteras ihop i rymden, steg för steg, av delar som sänds upp i den avsedda banan, man siktar på att använda USA:s nya bevingade rymdskepp som transportfarkost - rymd-skytteln som har plats för 30 ton material i sitt stora lastrum, och som kan användas för upp till 200 rymdfärder. Den första skytteln startar våren 1979. Skyttlarna kan frakta upp hopfällda sektioner av solkraftverket till en bana på 400 kilometers höjd. Där kan hopmonteringen ske - för vilket fodras specialutbildade rymdarbetare, tekniker-astronauter tränade för långvarigt arbete i tyngdlöshet. Dels fritt svävande i raketstyrda rymddräkter, dels sittande vid spakarna i små arbetsfarkoster med mekaniska griparmar, kommer de att bygga kraftverken av material som lämnats av fraktfarkosterna på bestämda avlastnings-platser.

Det är som lastkajer utan kaj - bara uppsamlingsplatser i tomrummet med mängder av tyngdlöshet svävande material - och allt detta ilar i varv runt jordklotet.

Det kommer att ta år. Sedan ska det färdiga solkraftverket upp i 24-timmarsbanan, som ligger nästan hundra gånger högre. Det kommer att ta sig dit för egen maskin - med hjälp av jonmotorer drivna av solelektricitet som kraftverket redan börjat producera. Färden blir långsam, i en spiralbana som varv efter varv vidgas allt längre bort från jorden. Totalt kan den ta fem till tio år från rymdbyggets början och fram till den dag då världens första SSPS ligger på plats och börjar spruta solenergi till jorden.

Boeings rymdindustrier har utarbetat förslag till en fraktfarkost som skulle göra det möjligt att bygga rymdkraftverk på kortare tid och för längre kostnader. Till formen påminner farkosten om 60-talets rymdkapslar, men är oerhört mycket större. I starten skulle den väga 10 000 ton - tre gånger mer än jätteraketen Saturn 5 som används för de bemannade månfärderna.

Denna "tyngdlyftare" är avsedd att kunna återanvändas en mångfald gånger. Buren av sina 20-30 raketmotorer skulle farkosten kunna göra ett flertal starter varje dag för att leverera material till rymdbygget. Landningarna skulle ske med raketbromsning (utan fallskärmar) i en speciellt anlagd cirkelrund bassäng, en halvmil i diameter, på Kennedy Space Center vid Florida-kusten. Tyngdlyftaren, som kan flygas både bemannad och obemannad, skulle sänka kostnaderna för rymdfrakt till cirka 200 kronor per kilo nyttolast - en åttondel av vad det kostar med skytteln.

Ett NASA-center som arbetar intensivt med utvecklingen av rymdkraftverk är Marshall Space Flight Center utanför staden Huntsville i Alabama. Dess vetenskaplige, chef- professor Ernst Stuhlinger, kollega och efterträdare till berömda Wernner von Braun - tog emot mig i sitt arbetsrum och gav mig en inblick i vad denna utveckling verkligen gäller: - Det är ingen tvekan om att de rymdbaserade solkraftverken kommer att överträffa allt som rymdtekniken hittills åstadkommit, säger dr Stuhlinger. Inte nog med att vi får ren energi i överflöd - vi får också möjlighet att återställa naturen från all den miljöförstöring som vi redan

orsakat. Till helt nyligen har människan inte kunnat till något sätt att framställa energi utan åtföljande förorening. Nu kan vi det - och om vi steg för steg går över till detta nya system, kommer tidigare skadegörelse efterhand att läkas. Planeten kommer att tillfriskna.

Mikrovågssändningen överträffar också alla elektriska "tråd-system": Energistrålen från rymdkraftverket kan riktas mot önskad punkt på jordklotet. En motagarantenn kan förläggas intill ett stort industricentrum - den behöver inte ligga i någon speciellt solrik trakt, vilket är nödvändigt för solenergianläggningar på marken.

Till skillnad från solstrålarna hejdas eller försvagas inte mikrovågarna av moln, regn, dimma eller vattenånga. Sol-ljus kan nästan helt studsas tillbaka från ett kompakt moln-lager, medan mikrovågorna (som är ett slags radar) går rakt igenom. Under sämsta möjliga väderleksförhållanden kommer förlusterna inte att överstiga 3 procent.

Villkoret för att rymdkraftverket ska fungera hundra procentigt är att dess stora samsamlare inte får avvika från rikningen mot solen mer än en grad. Men amerikanska rymd-teknologer har redan länge behärskat konsten att "läsa" en farkost mycket mer exakt än så.

Ett annat villkor är att mikrovågsstrålen mot jorden inte får spridas mer än 150 meter i någon riktning utanför mot-tagarantennen. Detta även i syfte att skydda omgivningen enligt gällande säkerhetsbestämmelser. En ny fråga inställer sig omedelbart: Vad skulle hända med omgivningen om..?

Redan under det andra världskriget förekom ideer till upp-rättande av väldiga rymdspeglar som skulle kunna rikta koncentrerad solstrålning mot jorden och bränna upp hela städer. Lyckligtvis var det omöjligt att realisera planerna med dåvarande resurser. Plötsligt är frågan aktuell igen: Kan de högenergiladdade mikrovågorna fungera som "döds-strålar"? Kan solkraftverken förvandlas till fruktansvärda vapen som i ett krig förbränner och ödelägger stora delar av vår planet? Det finns kritiker som tror att den risken föreligger. Även bland rymdkraftverkens förespråkare finns det vissa som befärrar att sändarantennerna av misstag skulle kunna felriktas och orsaka omfattande katastrofer.

Den amerikanska fysikern Peter Glaser, som för några år sedan kom med idén till rymdkraftverken, förklarar att farhågorna är oerhört överdrivna: Mikrovågornas energitäthet blir mindre än en watt per kvadratcentimeter. Det är visserligen mer än normalt solljus och kan orsaka hud-skador om man råkar befinna sig för länge i stråalområdet. Men att bränna ned byggnader är en omöjlighet. Inte heller flygplan som passerar genom strålen riskerar några skador men vissa försiktighetsåtgärder kan trots allt vara lämpliga, säger dr Glaser. En viss misstänksamhet mot nya energisystem förekommer alltid, även om det sällan tar sig yttringar i sådan skräck som för kärnkraften. Under kriget påstods det att tekniker som arbetade med radar blev sterila. Rykterna självdog snart när det visat sig att många av "de strålskadade" blev fäder till sin egen överraskning. På NASA:s rymdcenter i Houston framhåller experterna att mikrovågssystemet kan utformas så att inga som helst säkerhetsproblem behöver uppstå. Man följer samma riktlinjer som vid tillverkning av mikrovågsugnar för uppvärmning av mat. Starkare än så blir inte strålningen.

Man vet inte mycket om vad som sker i Sovjet på detta område. På marknivå har ryssarna arbetat länge på att utveckla solenergiapparater av olika slag, för uppvärmning av vatten och bostäder, t o m för smältning av metall och svetsning. Ryska forskare har visat mig planer till ett solkraftverk av imponerande dimensioner som skulle anläggas i Armenien, söder om Kaukasus-bergen. Även ryssarna måste ha räknat med fördelarna av stora solkraftverk i rymden. Men som alla andra sovjetiska rymdprojekt är detta hemligstämtlat. Solenergi har redan använts i årtal för drift ombord på bemannade ryska rymdfarkoster. Både Sojuz-skeppet och rymdstationen Salut är försedda med de karaktäristiska utfällbara solcellvingarna. Därifrån är dock steget långt till rymdkraftverk - och ryssarnas raketkrafter och precision ligger långt efter amerikanernas.

Men rymdkapplöpningen pågår fortfarande. Ingen vet när nästa överraskning kan komma från öst. Sovjetiska forskare har tidigare offentliggjort planer på att täcka vissa områden av månen med solcellpaneler och på så sätt upprätta ett solkraftverk av jättelika dimensioner. Amerikanerna har svarat med "motiden" att placera ett kraftverk i bana runt solen - som en konstgjord planet - på nära håll där solenergin är mycket mer koncentrerad. Allt detta är ännu avlägsna projekt - som säkert med tiden kommer att förverkligas.

När det första rymdkraftverket - det som planeras till 1990 kommit på plats och i funktion, kommer troligen en massproduktion att börja. Framtidsforskare har beräknat att de svävande solkraftverken inom loppet av några få decennier övertar merparten av energiframställning för hela världens behov. Massproduktionen i sin tur medför att all slags rymdmaterial - även farkoster och färder - blir extremt mycket billigare än i dag. Det "dyrbara rymdäventyret" blir varken dyrbart eller ens något större äventyr. Det blir en självklar trafik. Stjärnhimlens utseende kommer att förändras. Vi kommer om natten att kunna se nytända stjärnor på himlavarvet - stora, klara stjärnor ordnade i linjarraka rader, Rader av allt fler och allt större solkraftverk. Och omkring oss kommer de gamla sotiga skorstenarna att rivas.

Källa: E. Semitjov.

FLYTTFÅGEL "MINNS" SJUNKEN KONTINENT.

Har flyttfåglarna genom sekel medärvt "minne" som leder dem på flygleder över landmassor som för länge sedan sjunkit i havet? Det tror en Sovjetisk forskare på ön Schalin, Viktor Voronov.

Enligt Tass har Voronov under lång tid studerat fåglarnas flyttvägar och prickat in dem på kartan. Han har funnit att vissa flyttfåglar, då de lämnar sibirien och det asiatiska fastlandet, tar vägen från Oljutorskijudden på Kamtjatka till Bristolbukten vid Alaska-halvön.

Vid passagen över Berings hav följer fåglarna den grunda bottenlinje som en gång var kust på en landmassa kallad Bernigia, hette det i Tassrapporten.

Därmed, hävdar Viktorov, står det klart att landfåglarnas flyttvägar över haven inte bara bestäms av vädret. Vissa fågelarter vägleds av en mekanism, ett gammalt minne. Deras flyttvägar kan hjälpa forskarna att mera exakt rekonstruera jordens ursprungliga utseende, anser han.

EN GÅNG BLOMMADE ANTARKTIS

En vetenskaplig expedition från Australien har framlagt färiska bevis för att det istäckta, öde Antarktis en gång var en bördig kontinent med rik fauna och flora.

Ledaren för denna expedition, dr Alex Ritchie, är intendent för fossila avdelningen vid Australiens museum. Han grundar sina bevis på tusentals klippstycken, innehållande fiskfossil som insamlats under två månader lång vetenskaplig utforskning av Antarktis. Dessa fossil är lika dem man funnit i Australien och stöder teorin att Australien och Antarktis en gång var förenade med varandra. Närmare mikroskopiska undersökningar och jämförelser väntas avslöja att fossilen fanns på samma kontinent och att hela kontinenten låg i den tempererade zonen.

Väldiga havsvidder skiljer nu Australiens sydkust från Antarktis, och ända till senare tid har människan nöjt sig med att låta denna ofantliga lämning från istiden förbli ett av världens mysterier.

De som överhuvudtaget var intresserade utbildade samma åsikt som den engelskesjöfararen kapten James Cook. När han seglade tätt utmed Antarktis kustlinje under senare delen av 1700-talet, sade han: "Jag tar mig friheten att förklara att världen kommer inte att kunna utvinna några fördelar här".

Jorden är mycket tätare befolkad och teknologiskt mera raffinerad plats numera. Under senare år har många kastat intresserade blickar i spekulativt syfte på denna obebodda ödemark av is som upptar mer än 10 % av jordens yta och håller mer än 90 % av världens sötvatten i fruset tillstånd.

Men de betingelser som avskräckte kapten Cook har inte mildrats med århundradena. Få människor förutom en liten, härdad trupp män har genomlevt de otroligt kalla och stormiga antarktiska vintrarna. Av den orsaken har vetenskaplig utforskning begränsats till sommarmånaderna då kustklipporna och öarna träder fram när isen smälter undan.

Undersökningarna har hittills avslöjat 250 slags mineral, och geologerna tror att det finns rika lager av uranium, bly, silver, zink, guld och andra värdefulla metaller begravda tusentals meter under snön.

I betraktande av de rika fyndigheter av mineraler som just nu bryts i Australien, ligger det nära till hands att tro att det är gott om liknande rikedomar i Antarktis, om de två kontinenterna en gång var förenade. Skulle tiden utvisa att så är fallet, återstår frågan vem som är den rättmätige ägaren till skatterna på denna enorma kontinent. Enligt Antarktislagen som undertecknades 1961 inhiberades alla territoriella anspråk på 34 år.

Vid den tiden hade fem nationer ställt speciella krav på territorium, och var och en av dessa nationer erkände varandras krav, med åsidosättande av det faktum att övriga nationer inte gjorde det. Deltagande nationer var Australien, Frankrike, Nya Zeeland, Norge och Storbritanien.

Australiens krav är allra störst, nästan hälften av kontinenten, och den australienska regeringen har inte visat några tecken på att den har för avsikt att släppa sin kontroll över territoriet.

Storbritanien har viktiga och ursprungliga anspråk i kraft av tidigare forskningsresor till Sydpolen och sina framstående polarforskare senare prestationer, och kräver överhöghet över nästan en fjärdedel av kontinenten.

Förutom de "fem stora" finns det andra länder som tror sig ha rätt till en bit av Antarktis, däribland Chile, Argentina, Japan, Tyskland, Belgien och Schweiz.

Bland de fåtal länder som inte framställt några krav märks Amerika och Ryssland. De har istället bara infunnit sig och satt upp välrustade baser som tydligt visar att de har kommit för att stanna.

Mycken forskning har genomförts i Antarktis sedan föredraget 1961, och området har blivit något liknande ett kolossalt internationellt vetenskapligt laboratorium. Isen har emellertid varit långsam med att avslöja sina hemligheter, och enligt dr Ritchie har vetenskapsmännen endast skrapat på ytan av denna ogästvänliga kontinent.

Dr Ritchie håller före att människan vet mera om sina grannar i rymden än vad hon vet om Antarktis.

A-N NILSSON/SAT

KÄLLA: Värld och Vetande (populär- och tvärvetenskaplig tidskrift) Nr 1 1976
Vincent Stove

LEIDENFROST-FENOMENET

Det här låter som något svårt - i synnerhet som det förekommer i samband med stora världsförklaringar - men i själva verket är det ett högst vardagligt fenomen som var och en kan iakta i sitt kök. Bäst är om man har en kokplatta eller något stekkärl med en liten grop i mitten - till nöds går det med en vanlig plättpanna och man kan noga se fenomenet också i en stekpanna. Man ställer stekpannan på gaslågan eller elplattan och hettar upp den till över 100 grader. Sedan släpper man en vattendroppe i stekpannan - den fräser bort nästan omedelbart. Vi höjer nu temperaturen ytterligare och då försvinner vattendroppen explosionsartat. Men så ökar vi på lågan eller värmen till betydligt högre gradtal och släpper en stor vattendroppe. Det är då vi får se Leidenfrosts fenomen: droppen börjar växa över plattan, den har mycket rund form, nästan som en sfär, det hinner vi iakta ordentligt för den finns faktiskt kvar i flera minuter. Men sänker vi temperaturen i pannan så förintas droppen nästan omedelbart.

Den här egendomligheten - att en högre temperatur ger oss droppen kvar - beror på att vattendroppen under sig själv åstadkommer ett ånglager och på det lagret svävar droppen. Ångan är inte het nog för att hålla droppen i kokning. Är temperaturen så låg som lite över 100 grader förångas droppen eftersom den inte får något isolerande lager mellan sig och pannan, är temperaturen högre så blir ånglagret så överhettat att hela vattendroppen förångas.

Det var en tysk läkare, J.G Leidenfrost, som på 1800-talet studerade det här fenomenet och gav det sitt namn. Ett besläktat fenomen, som jag inte rekommenderar någon att försöka, är att man kan doppa fingret i smält järn utan att bränna sig - men det ska gå fort.

Och nu kommer vi till den kosmologiska tillämpningen av fenomenet. Antimateria är precis lik den jordiska men alla elementarpartiklar i den har motsatt elektrisk laddning. Om materia och antimateria möts borde de förinta varandra under utveckling av stor energi. I en förklaring till universums uppkomst, som har framlagts av svenskarna Oskar Klein och Hannes Alfvén, den senare nobelpristagare i fysik 1970, förutsätts materia och antimateria existera jämsides i vårt universum. Varför förintar de inte varandra?

Jo, mellan lagren av olika materia uppstår ett Leidenfrost-fenomen, ett skikt av mycket heta elementarpartiklar, de allra minsta av dem elektroner och positroner. Detta skikt håller de olika materiaslagen isär så att ingen explosion uppstår. Hannes Alfvén har förklarat fenomenet i sin lilla bok "Världen - spegelvärlden".

KÄLLA: Bara fem minuter. Sten Söderberg.

Nu berättar vittnerna som överlevde i Dödens triangel.
DEN STORA TANKERN PLÖJDE TVÄRS IGENOM VÅR SEGELBÅT?

Fartyg sjunker, flygplan försvinner spårlöst.

Hur kan man förklara alla dessa gåtor?

Världen är full av olösta mysterier och ett av de största av de är Bermudatriangel eller Dödens triangel. I detta område som ligger utanför Förenta staternas östra kust ute i Atlanten har människor och farkoster i århundraden försvunnit spårlöst.

Det har skrivits en lång rad böcker om fenomenet under de senaste åren och min egen bok "Bermudatriangeln" var en av de förstasom tog upp mysteriet till granskning.

Nyligen har jag skrivit om ett annat mystiskt område i Indiska oceanen i boken "Skräckens triangel och andra farliga zoner".

HÅRET RESER SIG...

Nu när jag publicerar denna samling sanna berättelser är jag övertygad om att intresset för fenomenet kommer att stegras ytterligare.

Den här gången handlar det inte bara om de offer som försvunnit spårlöst utan också om människor som upplevt skräcken och haft en möjlighet att komma tillbaka och berätta!

Håret reser sig på våra huvuden när vi inser vad de gått igenom. De berättar med egna ord vad som kan hända och vad man möter när man ger sig in i Triangeln.

Låt oss inte förskansa oss bakom en mur av tvivel utan lyssna öppet på dem "Förnuftet" må säga en sak men det vore i det här sammanhanget oklokt att bara avfärda det som inte kan förklaras förnuftsmässigt. Då går man dessutom miste om hela den spänning som ligger förborgad i Det Okända.

Dessbättre är de här fenomenen alltför påtagliga för att bara viftas bort. Det okända består trots de trångsyntas avoga inställning.

I intellektuella kretsar har man på sistone försökt avfärda Triangelfenomenen som rena fantasier.

Men idag undersöker vetenskapen på fullt allvar två andra mysterier: Loch Ness-odjuret och Snömannen. När ska turen komma till Bermudatriangeln?

Bermudatriangeln eller "Dödens triangel" är geografiskt sett en triangel där Bermuda bildar spetsen och de båda basvinklarna bildas av Puerto Rico och Norfolk, Virginia.

Försvinnanden har rapporterats från världens alla hav men inte med en sådan kuslig regelbundenhet och koncentration som just här.

Vanligen är mönstret detsamma: det talas inte om några tekniska fel på det försvunna fartyget eller flygplanet: inga nödsignaler har sänts och väderleksförhållandena har varit de bästa. Vad är det då som händer inne i Bermudatriangeln?

Spekulationerna är otåliga.

Om en seglare från New Jersey får som han vill så kommer vi snart att ha förklaringar till mysteriet. Han tänker nämligen segla i de livsfarliga vattnen så ofta han kan.

Utmanar Robert de la Parra ödet?

Svaret blir definitivt "ja"!

Den 34-årige svartskäggige seglaren är mycket erfaren. Han vet vad han talar om och vad han gör.

Robert de la Parra är ingenjör och porträttmålare.

I en intervju nyligen i Philadelphia Bulletin förklarade han: Jag har grubblat länge över de fantastiska händelserna i Triangeln. Jag vet att jag tar risker men jag har en teori och jag vill själv pröva den. Och naturligtvis är jag mån om att överleva så att jag kan berätta om resultatet."

de la Parra bredde ut kartor och förklarade för reportern: - Här i Triangeln finns de största havsdjupen i hela Atlanten. Utanför Japans kust har vi ett lika svindlande djup och en likadan triangel även om försvinnandena inte har varit lika många där.

DRAS NER I TOMRUM!

- Min teori går ut på att det finns oerhört starka strömmar där nere på djupen och att de ibland åstadkommer enorma virvlar på havsytan, alltså samma effekt som man kan se när man tappar vatten ur ett badkar.

Malströmmarna täcker väldiga ytor. Min tro är att både fartyg och flygplan dras ner i världens största tomrum." Reporten frågade de la Parra vad han ansåg om det sensationella fallet med de fem flygplanen som försvann spårlöst under en övning 1945, de la Parra trodde att piloterna flugit rätt ner i en sådan jättevirvel.

Jag har själv talat med de la Parra och frågat honom om han haft några kusliga upplevelser under sina många seglingar i Bermudatriangeln.

- Jag, där har jag upplevt en av de egendomligaste och mest oförklarliga saker som jag någonsin råkat ut för, sa han.

I april 1972 seglade jag och två av mina goda vänner, Bill Heinly och John de Cou, ut från South Port i North Carolina i Bills 36-fots slup "Spielkamrad". Vi startade i gryningen och seglade genom revet vid Cape Fear och satte sedan kursen så att vi skulle passera Cape Lookout - samma kurs som spökskeppet "Carroll A Deering" höll 1921!

Vi tänkte runda Cape Hatteras via Diamond Shoals. Vädret var klart och vi passerade Cape Lookout utan problem. När vi närmade oss Diamond Shoals föreslog jag att vi skulle gå ut till havs. Vi lämnade kusten bakom oss och hade Diamond Shoals på badords sida. Bill gick till kojs. Vädret höll visserligen på att bli sämre men det var ingenting som inte John och jag skulle kunna klara av.

Efter en liten stund siktade jag i fjärran någonting som såg ut som en stor tanker. Det var ingen ovanlig syn i de här farvattnen. Jag förberedde mig på hur jag skulle manövrera. Själv tog vi oss långsamt fram i den grova sjön och tankern var som sagt långt borta så det var inte den minsta risk för kollision.

Det gick några minuter och plötsligt upptäckte John och jag till vår fasa att tankren kom rakt emot oss med den röda och den gröna lanternan lysande som ett par onskfulla ögon. Vi skrek för att väcka Bill och kämpade som besatta med segel och roder i ett sista desperat försök att undvika kollisionen. Jag var övertygad om att tankern skulle klyva oss midskepps. I väntan på den oundvikliga sammanstötningen tyckte jag att tiden stod stilla. Bill kom upp på däck och frågade vad som stod på. John och jag pekade på den väldiga skuggan men till vår oförställda häpnad såg vi bara det stora akterpartiet på tankern som nu låg på andra sidan om "Spielkamrad"!

John och jag trodde inte våra ögon. Tankern försvann ljudlöst bort från oss utan att lämna efter sig några svallvågor. Både John och jag kan svära på att vi verkligen såg hur tankern kom emot oss. Den kunde inte ha hamnat på andra sidan "Sielkamrad" utan att ha passerat tvärs igenom oss!

Jag kan fortfarande känna den isande skräcken ända in i mörket när jag tänker på den nattens upplevelser, sa Robert de la Parra. Och ändå är han fast besluten att lösa Bermudatriangelns gåta...

Grodmän som har tillbringat en stor del av sitt liv med att undersöka de nästan bottenlösa djupen i Karibiska sjönetalar med skräck i rösten om dessa mystiska farvatten. I deras kretsar är detta människans sista utpost. De riskerar livet för att tränga ner på djup dit ingen mänsklig varelse tidigare nått.

DEN ONDES BLÅ HÅL.

De ökända "Blå hålen" kring Bahamaöarna har i åratal utmanat äventyrarna. "Om du undersöker dem blir du nerdragen av Den onde och försvinner för alltid", heter det bland dykarna.

I århundraden har invånarna på Bahamaöarna talat om de fruktansvärda monster och djävlar som har sitt tillhåll på havets botten. Det är tack vare den som fartyg och flygplan har försvunnit spårlöst.

I tidskriften Saga beskriver grodmannen Bob Wallace det mystiska området;

Det var 130 miljoner år sedan som kalkstensklipporna reste sig ur havet. När större delen av jordens yta förvandlades till is under den stora istiden sjönk vattennivån avsevärt och grunden i Bahamaöarna stack upp. Så började det töa och vattnet trängde in kalkstenen och frös till is och töade på nytt. Det bildades små sjöar och grottor i kalkstenen. Sedan steg havet och doldes för människan - ända till nu."

Många grodmän har under åren försvunnit när de försökt utforska de här grottorna. Man tror att det är just här i de mystiska jättelika "Blå hålen" som också flygplan och fartyg försvunnit spårlöst.

FÖRE MÅL UPP UR HAVET!

Louis Lento som är bosatt i Florida känner väl till de här farvatten:

- Tro mig, jag har sett de mest akusliga saker utspelas i Bermudatriangeln! Jag har sett mörka föremål dyka ner i vattnet och hört plaskande. Och ibland har det kommit upp ur vattnet! Jag kan inte exakt beskriva hur de såg ut för det var alltid så mörkt. Men en sak kan jag försäkra - det var inte hajar, delfiner eller valar. Det var varken fiskar eller däggdjur. Därtill var det mörka föremålen alldeles för stora.

Andie Gorman, New Hope, Pennsylvania, är en annan grodman som fångslats av mysterierna i Bermudatriangeln:

"Det finns någonting där ute. Jag har sett det gång på gång. Och en vacker dag får vi nog en förklaring..."

Lloyd Frederick från West Hollywood har själv berättat för mig om en mardrömslik upplevelse som han hade som besättningsman ombord på jagaren "USS Murray" 1954:

- Himlen var alldeles molnfri. Plötsligt fick jag syn på ett stort föremål som rörde sig i riktning mot "Murray". Det utstrålade ett starkt ljus och svävade över fartyget några sekunder. Sedan försvann det lika mystiskt.

- Såg du? frågade jag besättningsman som stod brevid mig. Han stirrade skräckslagen på mig och nickade.
- Som en jättelik manet. Den vanligaste iakttagelsen i Bermudatriangeln är "ett mystiskt sken". Astronauterna har sett det och Amerikas upptäckare Columbus såg det redan 1492. En sägen berättar att det spöklika skenet i själva verket är de osaliga andarna från ett gammalt piratfartyg.

Skenet har sett fantasin i rörelse - är det signaler från en annan värld. Grodmännen som har sett skenet tror att det är signaler från varelser på en främmande planet, varelser som med flygande tefat kan förflytta sig ut i världsrymden och dyka ner i havsdjupen.

Lous Lento har upplevt fenomenet många gånger, framför allt på 50- och 60-talet men också på senare tid.

"Jag har sett ett intensiv ljussken komma högt uppifrån och dyka ner i havsdjupen".

I sin bok "Bermudatriangeln" (artikelserie i Året Runt nr 22 - 24 i fjol) beskrev författaren Charles Berlitz ljusfenomenet. En pilot hade upptäckt att vingarna på hans plan började ge ifrån sig ett glödande sken, så intensivt att han inte längre kunde läsa av instrumenten som hade börjat krångla. Skenet var bländande men avtog plötsligt och snart var läget normalt och piloten kunde behärska situationen.

ETT ENORMT SNURRANDE HJUL

Ett kusligt fenomen har reistrerats både i Bermudatriangeln och i Indiska oceanen som jag skriver om i min bok "Skräckens triangel och andra farliga zoner": "ett enormt snurrande hjul på havsbotten. Både nav och ekrar syntes tydligt!"

Första gången det här fenomenet registrerades var i en loggbok på det daska ångfartyget "Bintang". Kaptenen ombord visste ingenting om Bermudatriangeln och Skräckens triangel. Men han beskrev utförligt i loggboken, som finns bevarad i danska Meteorologiska institutet, vad som hände:

"Ett enormt ljussken flammade upp alldeles framför fartyget och plötsligt höjde sig ett väldigt snurrande hjul ur havet. Alla besättningsmännen såg det. Det var ett kolossalt snurrande hjul. Detta hände den 10 juni 1909." Van Dercar, är en konstnär och filosof som är bosatt i Miami, berättar om vad som hände honom och en gammal norsk sjöbjörn när de befann sig i Bermudatriangeln: "Det var ett jättelikt hjul som började snurra runt sin axel med väldiga ekrar. Jag vet att det låter vansinnigt men vi såg det med egna ögon, norrmannen och jag. Och han sa att vi inte behövde vara rädda. Det enda var att vi skulle vara alldeles utmattade dagen därpå, efter upplevelsen. Han hade varit med om det förut. Och det stämde", säger van Dercar. "Vi orkade knappt röra oss."

Ruby Yonge, en känd radiokåsör i Miami, berättar för tidningen Cosmopolitan: "Jag är övertygad om att det finns flygande tefat i Bermudatriangeln och att de hämtar upp jordvarelser av en ren nyfikenhet. På havsbotten måste det finnas ett okänt land - det sjunkna Atlantis. Och det är därifrån som tefaten startar."

FLYGANDE UBÅTAR

Folk som tror på flygande tefat tror givetvis också på att det finns "flygande ubåtar". Det är förstås inte uteslutet att de här farkosterna kan röra sig i båda elementen. Det skulle i så fall kunna förklara mysterierna i Bermudatriangeln med fenomen både under och ovanför vattenytan.

Forskaren Ivan Sandersson har en teori om att människosläktet föddes under vattenytan och att vissa individer fortsätter att leva där än i dag.

Vad hände med kuttern Witchcraft (Häxan)? Det var en 23 fots kutter som gick ut från Miami med hotellägaren Dan Burrack och hans gäst, den katolske prästen Fader Horgan. Vid 9-tiden på kvällen larmade Burrack kustbevakningen och begärde assistens.

"Inget allvarligt. Vi fick en lätt smäll i skrovet och klarar oss nog. Men för säkerhets skull kan ni väl komma ut."

Efter 5 minuter var räddarna på plats. Men då var "Witchcraft" försvunnen! Det finns inga vrakdelar, inte ett spår efter haveriet. Hade de båda männen blivit kidnappade av några varelser från främmande värld?

Rykterna går...

Jean Wingfield är en mycket saklig kvinnosaks kvinna. Hon och hennes man Lloyd gick ut i en 22 fots båt för att fiska i oktober 1973. Havet låg som en spegel. Plötsligt upptäckte Jean en rök som steg upp vid horisonten. - Tänk om det är ett fartyg som brinner, sa hon till sin man. - vi går ut och tittar efter för säkerhets skull, sa han.

Röken steg upp ungefär 6 landmi/ ut från den plats där deras båt låg. När de kom ut upptäckte de att röken steg upp direkt ur havet!

De gick närmare. Ungefär 30 meter från deras båt stack en skorstenspipa upp ur havet och spydde ut rök. Röken var gulröd. - Så kusligt! sa Jean.

- Och inte ett ljud hörs! sa Lloyd. - Det luktar inte alls heller, sa Jean. Några minuter senare såg de en helikopter som störtade. Och så var båten som legat strax framför dem försvunnen. - Vi vågar inte rapportera det här. Då tror folk att vi är tokiga, sa Jean.

Men efteråt berättade hon och hennes man alltsammans för sinna vänner. Och så kom historien ut.

Tre väderleksstationer i Sovjet rapporterade om mystiska föremål i rymden. Inga förklaringar gavs...

I USA noterade vädersatterlitterna som passerade Bermuda-triangeln också egendomliga fenomen. Locke M Stuart från rymdorganisationen NASA trodde först att han hade fått något fel på filmen. Han hittade plötsligt vita fläckar på sina bilder. Han trodde att det var "moln".

En annan expert, Wayne Meshejian, är övertygad om att det rör sig om elektromagnetiska störningar i Bermuda-triangeln. Störningarna är så starka att de når ända upp till satelliterna som rör sig nära mer än 100 mil ovanför jordens yta! Paret Wingfield, Locke M Stuart och Wayne Meshejian tycker alla att det hela är oerhört kusligt.

Källa: Året Runt N33
1976

SALA AMATÖRFÖRENING
f. Tvärvetenskap
c/o MATS NILSSON
Ö. Thulegatan 43 733 00 SALA
Tel. 0224/121 82